

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 226.

75de Møde.

Torsdagen den 13de Juni.

(Fortf.)

Finantsministeren: Den sidste ærede Taler reserverede de bequarterede Kjøbstæders Ret med Hensyn til Indquarteringsfondet imod den næstsidste Taler, som paastod de ikke bequarterede Kjøbstæders lige Ret. Jeg troer, at det maaskee vilde være ret passende, med Hensyn til hvad der er anført i Motiverne, at reservere hele Statens Ret til at have en Stemme med i at bestemme, hvem Indquarteringsfondet skal ansees tilhørende. Det kan ingenlunde ansees hævet over al Tvivl, saaledes som Udvalget har formeent, at Indquarteringsfondet tilhører Kjøbstæderne. Spørgsmaalet herom foreligger ikke til Afgjorelse ved nærværende Lov, og jeg skal derfor ikke videre imødegaae denne Paastand, men blot, som sagt, reservere Statens almindelige Ret, det vil sige, hele den lovgivende Magts, Rigsdagens og Hs. Majestæt Kongens i Forening, til at afgjøre dette Spørgsmaal, naar Tiden kommer. Imidlertid maa jeg strax gjøre opmærksom paa, hvad der i Motiverne til dette Lovforslag, der er forelagt af Regjeringen, er anført, at, hvis Sagens Afgjorelse skulde føre til, at Indquarteringsfondet skulde betragtes som et ikke Kjøbstæderne, men Staten i det Hele tilhørende Fond, saa var det en Selsfølge, at Staten i det Hele maatte paatage sig at udrede det Tilskud, som behøves til at dække Udgifterne ved Indquarteringen, som mulig for Fremtiden skal afholdes og ialtsald navnlig for skulde afholdes af Renten af Indquarteringsfondet. Hvad det Spørgsmaal angaaer, som den sidste ærede Taler rettede til mig, om Kjøbstædernes Bidrag til at bære Indquarteringsbyrden ikke kunde liqvideres mod den Godtgjorelse, de skulde have for Indquarteringen af Statskassen, da er det et Spørgsmaal, som ikke i sin Almindelighed

lader sig bevare. I Almindelighed gaaer det slet ikke an, at man liqviderer i Statter den Godtgjorelse, som kan tilkomme Communer eller Private, da Saadant kun forstyrrer Regnskabs-oversigten, forstyrrer Statsbogholderiet og forhindrer Rigsdagen og Statsrevisorerne fra at faae den Oversigt over det hele Stattevæsen, som de bør have. Paa denne Maade lader det sig ikke gjøre; men at man paa en anden Maade kan træffe Foranstaltninger til, at Kjøbstæderne kunne undgaae en for dem besværligere Ligningsmaade end den, som Forholdets Natur nødvendigt medfører, antager jeg for rimeligt. Det er imidlertid ogsaa et Spørgsmaal, som ikke vedkommer nærværende Lov, og, forsaavidt det behøves, at det finder sin Afgjorelse ad Lovgivningens Vej, hvilket jeg dog ikke antager, turde det da rettest finde sin Plads, naar der blev Spørgsmaal om, hvorledes Indquarteringsudgifterne skulde dækkes; det vil da kunne komme paa Bane ved det Forslag, som af Indenrigsministeren er bebudet at ville blive forelagt den kommende Rigsdag. Naar iøvrigt et Mindretal af Udvalget har fremsat den Formening, at de ikke bequarterede Kjøbstæder vilde pragraveres ved den Skatte-sammendragning, her er foreslaaet, da kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at det forekommer mig, at Udvalgets Fleertal har fuldkommen Ret i at erkjende, at dette ikke er rigtigt. Man maa betragte Kjøbstæderne, hvad Indquarteringen angaaer, som en Heelhed, og det lader sig ikke saaledes gjøre at udfinde, hvilke Kjøbstæder der efter de hidtilværende Forhold have lidt mindre under dette Fællesskab, og hvilke der har lidt mere, og det forekommer mig ogsaa, at det fremgaaer ligefrem deraf, at, dersom dette Lovforslag ikke bliver til Lov, maa det blive ved de hidtil gjældende Bestemmelser. Men der er da Intet til Ginder for, at Regjeringen kunde belægge nogle af de Kjøbstæder, der for Tiden ikke ere bequarterede,